

BAYAN
SENINKI

BAYAN SENİNKİ
CLAUDIA PIÑEIRO

Özgün Adı: Tuya
© Claudia Piñeiro
c/o Schavelzon Graham Agencia Literaria
www.schavelzongraham.com

© 2023 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-99386-3-9

Baskı: Ocak 2024

Çeviri: İrem Genç
Editör: Gözde Sayınsoy
Son Okuma: Serap Yıkılğan
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz, Yiğit Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

BAYAN SENİNKİ

Claudia Piñeiro

Çeviren: İrem Genç

YAN | PA
SAJ

Bir yazar ve senaryo yazarı olan **Claudia Piñeiro**, ünlü Alman LiBeraturpreis ödülü ve prestijli Sor Juana Inés de la Cruz ödülü de dahil olmak üzere çok sayıda ulusal ve uluslararası ödül kazandı. Arjantin gazetesi La Nación'a göre Claudia Piñeiro, Borges ve Cortázar'dan sonra kitaplarının çevirisi en çok yapılan üçüncü Arjantinli yazardır.

İrem Genç, İstanbul'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde öğrenimini tamamladıktan sonra bir süre İspanya'da yaşadı. Çeviri yapmaya üniversite yıllarında başladı. İngilizce ve İspanyolca dillerinde çalışmalarına devam ediyor.

1.

O zamanlar Ernesto'yla bir aydan fazla süredir sevişmiyorduk. Belki de iki aydır. Bilmiyorum. Çok da umursadığım söylenemezdi. Gece olunca yorgun düşünüyorum. Öyle değil gibi görünebilir ama her şeyin mükemmel olmasını isteyince ev işleri insanı çok yoruyor. Bana kalsa başımı yastığa koyar koymaz uyuyakalırım. Ama ne bileyim, kocam uzun süredir bana dokunmadığı için aklıma binbir türlü şey geliyordu. Ernesto'yla konuşmam, bir derdi mi var diye sormam gerektiğini düşündüm. Neredeyse yapacaktım da. Ama sonra dedim ki: Ya annem gibi benim sorduğum soru da ters tepse? Annem babamda bir tuhafılık olduğunu sezdi ve bir gün yanına gidip sordu: "Bir şey mi oldu Roberto?" Babam da şöyle cevap verdi: "Evet, sana daha fazla katlanamıyorum!" O an kapıyı çarpıp çıktı. Gidiş o gidiş, onu bir daha hiç görmedik. Zavallı annem. Hem zaten ben Ernesto'ya ne olduğunu az çok tahmin ediyordum. Bütün gün köpek gibi çalışıyordu, biraz boş vakit bulduğunda da bir kursa gidiyor, ders çalışıyordu. Bu adam nasıl yorgun düşmeyecekti? Sonra kendime

dedim ki: “Bir şey sormayacağım, görmek için iki gözüm, düşünmek için de beynim var.” Benim gördüğüm kadarıyla harika bir ailemiz, liseyi bitirmek üzere olan bir kızımız ve birçok kişinin imreneceği bir evimiz vardı. Ernesto beni seviyordu, bunu kimse inkâr edemezdi. Hiçbir zaman bir şeyimi eksik etmedi. Kendimi sakinleştirip “Zamanı gelince seks de yaparız, sahip olduğum bunca şey arasında eksik olan tek şeye odaklanmayacağım,” dedim. Artık altmışlı yıllarda olmadığımız için, en az seks kadar, hatta ondan daha önemli başka şeyler olduğunu herkes biliyor. Aile, ruh, iyi geçinmek, uyum. Yatakta tanrılar gibi anlaşılan ama hayatı kavga gürültüyle geçen ne çok kişi var. Ya da hiç geçinemeyen... Neden annem gibi pireyi deve yapayım ki?

Ama kısa bir süre içinde Ernesto'nun beni aldattığını öğrendim. Kalem arıyordum, bulamadığım için onun evrak çantasını açtım ve işte oradaydı: Rujla çizilmiş, ortasına “seni seviyorum” yazılmış bir kalp ve altında da imza niyetine “Senininki” yazısı. İnanılmaz zevksiz bir şeydi ama gerçek şu ki o an canımı acıttı. Neredeyse yanına gidip, kâğıdı gözüne sokup “Orospu çocuğu, bu ne böyle?” demek üzereydim. Neyse ki ona kadar saydım, derin bir nefes alıp her şeyi akışına bıraktım. Akşam yemeğinde rol yapmaktaki zorlandım. Lali, Ernesto dışında kimsenin ona tahammül edemediği günlerden birini yaşıyordu. Bu durum beni artık etkilemiyordu, kızımız böyleydi işte ve artık alışmıştım. Ama Ernesto zorlanıyordu. Onunla konuşmaya çalışıyordu, Lali tek kelimelik cevaplar veriyordu. Konuşmaya dâhil olacak hâlde değildim, öğrendiğim şey yüzünden başımda yeterince dert vardı. Ama bildiğim belli olacak diye korkuyordum. Normalde sessizlikleri hep ben doldururum, konuşma iyi gitmiyorsa hemen devreye girerim. Bu konuda doğuştan yetenekliyim diyebilirim.

Şüphelenmesinler diye kötü hissettiğimi, başımın ağrıdığını söyledim. Galiba bana inandılar. Ernesto, Lali'yle monolog yaparken ben de bir yandan ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Çünkü "Bu ne böyle?" diye sormayı çoktan elemiştim. Ne cevap verecekti ki? Üzerinde kalp olan, seni seviyorum yazan bir kâğıt, bir imza. Hayır, bu saçma sapan bir soruydu. Önemli olan bu kâğıt parçasının onun için değerli olup olmadığını öğrenmekti. Çünkü her ne kadar kabullenmek ağır gelse de bütün kadınlar bir gün aldatılır. Menopoz gibi bir şey bu, biraz gecikebilir ama kimse elinden kurtulamaz. Sadece bazıları aldatıldığını hiç öğrenmez. Böylelerin durumu daha iyidir çünkü hayatları aynı şekilde devam eder. Öte yandan, benim gibi aldatıldığını öğrenenler; kadının kim olduğunu, kendisinin nerede hata yaptığını, ne yapması gerektiğini, affetmesi mi affetmemesi mi gerektiğini, yaptıklarının bedelini nasıl ödeyeceğini sormaya başlar. Söz konusu kişi diğer kadını bıraktığında kendi kendimize yarattığımız zihinsel karmaşa o kadar büyüktür ki içinden çıkamayız. Hatta gerçeğinden çok daha ciddi ve zorlama bir hikâye uydurma riskiyle karşı karşıya kalırız. Ben birçok kadın gibi hata yapmak istemiyordum. Çünkü rujla kalp çizen ve "Seninki" yazan bir kadın elbette Ernesto'nun hayatında önemli biri olamazdı. Ernesto'yu tanıyordum, bu tarz şeylerden nefret ederdi. Sırf sevişmek için yapıyor olmalı, diye düşündüm. Çünkü bugünlerde kadınlar çok cüretkâr. Bir adam görüyorlar, peşinde gezinip duruyorlar ve adam bir şey yapmazsa kendilerini aptal gibi hissediyorlar. "Doğrusu," dedim kendi kendime, "bu kadın bir hafta içinde tarih olacaksa ne diye Ernesto'yla yüzleşip açıklama isteyeyim ki?" Yoksa tarih falan olmayacak mıydı?

Önemli olan tek şey uyanık olmak, ilişkinin ilerlemediğinden emin olmaktı. İşte bu yüzden ceplerini karıştırmaya,

mektuplarını açmaya, ajandasını kontrol etmeye, o telefondaiken diğer telefonda dinlemeye başladım. Tahmin ettiğim gibi, kayda değer hiçbir şey bulamadım. Sadece önemsiz birkaç not daha. Ta ki Ernesto'nun her gün eve daha geç geldiğini, hafta sonları çalıştığını, hiç evde olmadığını fark etmeye başlayana kadar. İhmal etmediği tek şey Lali'nin mezuniyet gezisi için yapılan toplantıydı. Ama onun dışında hiçbir şeyde yoktu, haber de vermiyordu. İşte o zaman endişelenmeye başladım çünkü hep aynı kadınla çıkıyorsa, işler çığırından çıkabilirdi. Bir gün onu takip ettim. Bir cuma günüydü, hangi gün olduğunu çok iyi hatırlıyorum çünkü Lali'nin gezisi için bir bilgilendirme toplantısından dönüyorduk. Ernesto zaten kötüydü ama bu beni şaşırtmadı çünkü bu gezi işi onu delirtiyordu. Bana göre biraz abartıyordu, bu tarz gezilerin biraz kaotik olduğu doğru ama insan kızına verdiği eğitime güvenmeli. Başka ne yapabilirsin ki? Ernesto her şey kontrolünde olsun istiyordu, her şeyi kötü organize ettiklerini düşünüyordu. Eve varır varmaz Lali kendini odasına kapattı, hayatını o dört duvar arasında geçiriyor zaten. Biz bir şeyler yemek için mutfağa gittik. Telefon çalınca Ernesto telefona baktı. Geç bir saatti, bir aile evini aramak için uygunsuz bir saat diyebilirim. Ernesto olduğundan daha da gerginleşti, tartışmaya başladı ve daha rahat konuşmak için çalışma odasına gitti. Mutfaktaki telefonu aldım ve kadının, "Hemen gelmezsen yapacaklarımdan ben sorumlu değilim," dediğini duydum. Sonra da telefonu kapattı. Ernesto mutfağa döndü, bir şey yok gibi davranıyordu ama gözleri ışıltıyordu, çenesini sıkıyordu. "Ofiste çok ciddi bir problem çıkmış, sistem çökmüş." "Hadi git de düzelt sorunu Erni," dedim. Arkasından çıktım, arabama binip onu takip ettim. Şoförlüğüme pek güvenmem, hele de gece vakti ama bu acil bir

durumdu. Dizilerdeki gibi taksi çağırıp “Şu arabayı takip et!” diyecek hâlim yoktu. Neyle karşılaşacağımı nereden bileyim ben! Palermo Ormanları’na kadar gidip bir gölün yanında durdu. Beni görmesin diye farları kapattım, yüz metre öteye park ettim, arabadan inip yürüyerek yaklaştım. Bir ağacın arkasına saklandım. Hemen ardından yürüyerek o geldi: Bayan Seninki. Sekreteri Alicia’ydı, bu kadının evli bir adama rujla kalp çizeceği ve “seni seviyorum” yazacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Hatta kadını sempatik buluyordum. Sade, zengin bir kız, benimkine çok benzeyen bir tarzı var. Ernesto’ya yaklaşım ensesinden tuttu. Ernesto’yu öpmek istedi ama Ernesto onu kendinden uzaklaştırdı. Kızgın görünüyordu. Tartıştılar. Kız ağlıyor, ona sarılıyordu ama Ernesto gittikçe daha da sinirleniyordu. Ben sakinleşmeye başladım, belli ki yürüyen bir ilişki değildi. Ernesto on yedi yıllık evliliğimizde bana bir kere bile böyle davranmadı. Ernesto gitmek istedi ama kadın onu durdurmaya çalıştı. Ernesto elinden kurtuldu. Kadın ısrar edince Ernesto onu itti. Şansın böylesi, başını yerdeki bir kütüğe çarptı ve hareketsiz kaldı. Ernesto deliye döndü, onu sarsıyor, nabzını yokluyor, hatta suni teneffüs yapmaya çalışıyordu. Ama işe yaramadı, ne yazık ki. Ben ne yapacağımı bilemedim, bir anda ortaya çıkıp “Ernesto, yardım edeyim mi?” diyecek hâlim yoktu.

O yüzden eve gittim, yapılacak en mantıklı şey buydu.

2.

“Merhaba... Paula?”
“Evet, kiminle görüşüyorsunuz?”
“Lali...”
“Ah, sesini tanıyamadım, uyku sersemiyim de.”
“...”
“Ağlıyorsun sen.”
“Yok, ağlıyordum da şu an ağlamıyorum.”
“Babanla konuştun mu?”
“Hayır, konuşacak mıyım bilmiyorum. Bugün nasıl ger-
gindi gördün mü?”
“Evet cidden...”
“Her şeye itiraz ediyordu.”
“Hep böyle midir?”
“Hayır, hep değil. Ama bu gezi yüzünden çok diken
üstünde.”
“Zavallı, korkuyor.”
“Uçakla gitsek, niye uçakla gidiyorsunuz? Otobüsle gitsek,
niye otobüsle gidiyorsunuz?”

“Kızım, babanın korktuğu şey birine vermen. Zavallı adam!”

“Saçmalama!”

“Şaka yapıyorum. Komikti ama...”

“Ben hiç gülmedim.”

“Biraz neşelen. Bütün günü ağlayarak geçirdin.”

“Geçerli sebeplerim var.”

“Evet, biliyorum.”

“...”

“Annenle konuşsan peki?”

“İmkânsız. Annem yok gibi bir şey.”

“Yani, biriyle konuşman lazım.”

“...”

“...”

“İván’ı aramayı düşünüyordum.”

“Hayır, çıkar aklından. Bunu daha önce denedin ve bok gibi geçti.”

“...”

“Ay, ağlama...”

“...”

“Tamam, kimseyle konuşma. Gezinin bitmesini bekle, tamam mı?”

“Bu, babamı öldürecek.”

“Ondan diyorum, geziden sonra ölsün.”

“Sonunda beni güldüreceksin...”

“İván’ı aramayacağına söz ver.”

“...”

“Hadi, söz ver.”

“Tamam, görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

3.

E ve dönerken yağmur başladı. Bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Silecekler bir sağa bir sola gidip geliyor ama o kadar suyu temizlemeye yetmiyordu. Bu da yetmezmiş gibi soldaki iyi çalışmıyordu. Görebilmek için kendimi çok zorlamam lazımdı. Yağmura sövdüm. Ama hemen olumlu tarafından bakmaya çalıştım. Ben her zaman olayların olumlu tarafından bakmayı severim. Yağmur yağıyorsa kazanın izleri silinecekti ve bu da Ernesto'nun işine gelirdi. Hepimizin işine gelirdi.

Dikiz aynasından baktım. Yol boştu. Ernesto'nun şu an ne yaptığını düşündüm. Olanları anlatmak için polise gittiğini hayal edemiyordum. Niye kirli çamaşırları ortaya döksün ki? Kazayla olmuştu işte. Ernesto polise giderse, bir sürü rahatsız edici soru soracaklardı. Neden Palermo Ormanları'nda buluştuklarını. Niye tartıştıklarını. Ne tür bir ilişkileri olduğunu. Rahatsız edici olmalarını da geçtim, gereksiz sorular. Bayan Seninki çoktan ölmüştü. Kazalarda suçlu yoktur, kurban vardır. Ve bu kazada iki kurban vardı. Biri, ölen kadın; şu noktada

onun için endişelenmek hiçbir işe yaramazdı. Diğeri, talihsiz bir olaya karışmış Ernesto. Hayır, elbette polise gitmemişti. Gerçek ortadaydı ve o gece olanların tek canlı tanığı Ernesto ve bendim. İkimiz de bu olayda kimsenin suçu olmadığını biliyorduk. Babamın dediği gibi, suç bir “fahişeydi”. Annem de “Sensin o,” diye karşılık verirdi.

Ernesto’yla yapmamız gereken, bu olayı unutup önümüze bakmaktı. Ernesto bana her şeyi anlatır anlatmaz böyle diyecektim. Hazırlıklıydım, hatta prova bile yapmıştım. Kesin bana anlatmak için ölüyordu. Onu o kadar iyi tanıyordum ki! Biz her zaman birbirimize her şeyi anlatırız. On dokuz yaşından beri beraberiz. Belki bir iki şey anlatmadığımız olmuştur. Önemsiz şeyler. Ya da karşıdaki kişiyi korumak için söylenese daha iyi olan şeyler. Çünkü bir çift birbirine her gün göz kulak olmalı yoksa birlikte yaşamak sizi mahveder. Aslında o zamana kadar bana Bayan Seninki’den hiç bahsetmemişti, bu anlaşılabilir bir durum ve bunun için kendisine teşekkür ediyorum. Dediğim gibi, beni korumak için yaptı. Bu da bana bunun önemli bir mesele olmadığı izlenimini verdi. Önemli olsaydı Ernesto karşıma geçer, her şeyi olduğu gibi anlatır ve beni terk ederdi. Ernesto bir şeyleri saklamakta iyi değildir. Ben de öyle.

Eve vardım, arabayı garaja park edip kuruladım. Niye ıslanıldığını açıklamam zor olurdu. Bir şey uydurmak istemiyordum. Eczaneye gittim, dişim ağrıyordu gibi çeşitli bahaneler bulacak hâlim yoktu o gece. Zaten yalan söylemeyi sevmem. Yalan söyleyince yüzüm beni ele verir.

Üst kata çıktım. Lali uyuyordu. Bu önemliydi, evdeki hareketlilikten ne kadar az haberi olursa, o kadar iyiydi.